

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za ožnanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se ožnanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, ožnanila, t. j. vse administrativne stvari.

Zaradi jutrnjega praznika izide prihodnji list v petek 25. junija 1886.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla konec meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „
Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.	

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Upravnništvo „Slov. Naroda“.

Iz Rusije. (30. maja st. st. Izv. dop.)

V jednom svojih dopisov (št. 106. „Slovenskega Naroda“) govoril sem Vam o razmerah poljskih „hlopov“ in panov in o tožnem kritičnem položaju galicijskih hlopov, o katerem sem se mogel kolikor toliko sam prepričati za svojega četirikatnega dasi kratkega bivanja v galicijskih mestih Krakovem, Levovu, Przemyslu, v Brodéh in Podvoloczyski in iz razgovorov mojih s Poljaki in Rusini. Prav vesel sem torej, da potrjenje svojih besed nahajam v Varšavskem poljskem listu „Chwila“, katera posvečuje metežu v Galiciji zelo resnoben članek. „Chwila“ piše: V sedanji čas že ne more biti dvoma v tem, da se je dvigovanje galicijskih hlopov rodilo pod neslišanim pritiskom, bednostjo in neizbežno njih posledico: nevednostjo. Avstrijsko vladništvo v Galiciji, katero krakovski „Czas“ naziva „blagoslovljenim“ („Czas“ je organ „stanczykov“ — šlahčičev. Op. dop.) togoti se nad njo kak „mora“ (košmár), izsesava iz nje krv, kakor pravi vampir, no zato brezkrvnemu truplu govori: ti imaš avtonomijo, ti lahko oblečeš kuntuš in konfederatko,

moreš delati vse, kar ti je ugodno, peti moreš celo, ako hočeš, mazurko Dombrovskega . . . Tamošnji položaj je strašen.

Majhene Galicijske hlopske zemlje prinašajo povprečno 3 procenke, a obresti od dolgov in davki požirajo od 10 do 12 procentov! V Galiciji ni nobenega kreditnega zavoda, kateri bi ne izsesaval hlopa, kolikor se da brez človečnosti. Pregarajo hlopa kreditori in eksekutorji terjajo davke z neizprosno strogostjo, in poljski hlopi dovedeni do propada, ali začenjajo pijančevati ali pa v tolpah bežé v Ameriko, v poslednji čas pa so se začeli oboroževati. To so v istini pravi uzroki hlopskega dvigovanja v Galiciji. Ko je gorel Stryj, začeli so ga hlopi iz okolice ropati. Beda, beraštvo iztisnilo je iz njih duše vse plemenite, dobre instinkte in prevratilo jih v divje zveri.

Poročilo vladnega inspektora Navratila riše strašno podobo sedanjega položaja v Galiciji, v kateri se, pod blestečim pokrovom avtonomije, povezujejo vse njene življenske sile. Galicija je mesto takega beraštva, o katerem druge dežele nima jo cele nikakega pojma. No vse to ne brani, galicijskim panom delati velike politike na Dunaji in v Krakovu prirejati velikolepne slavnosti, oblačiti se v malikove kuntuše in peti „Jeszcze Polska nie zginęła“ — ko Poljaki v Galiciji pogibajo od glada.

Tako piše poljski list, izhajajoč v Varšavi, sredi ruskih Poljakov. To govori mnogo! Poljak obsoja Poljaka in govori, da bednejega, nesrečnejega ljudstva, kakor je poljski hlop v Galiciji, ne najdemo v nobeni deželi. Poljaki v Rusiji sami govoré torej, da je vladanje poljskih šlahčičev v Galiciji hujske, nego vladanje oklevetane ruske, ino- verne vlade! Vsaka kleveta na Rusijo izhaja, kakor je znano, iz redakcije neslanega organa „stanczyków“ „Czas“, ki se zmeraj šopiri s svojo blizostjo k Dunajskim praviteljstvenim krogom in iz redakcije izgubivše vsako vest in dostojanstvo „Gazete Narodowe“. Da, zelo lahko je, valiti z bolne glave na zdravo in pokrivati svoje grehe s tem, da si izmišljajo grehe drugih, in karajo nje, to je ljubljena politika razvratne, zapravljive in povsem gnile poljske šlahte. Treba je dobro razločevati poljski narod od poljskih grofov in knezov in njihovih zavznikov — poljskih svečnikov, ki so fanatični sovražniki vsega nepoljskega in ki bi ostali ravno

takimi vrati Rusije, ko bi se ona prav danes pokorila v Rimu. To so dokazali svojim divjanjem proti unijatom, ki so vendar ravni taki katoliki, ko Poljaki, samo — k nesreči Velikopoljakov — so unijati Rusi. Znamenita „polnische Wirtschaft“ pokazuje svoje plodove v Nemčiji in v Avstriji; da se prostemu poljskemu narodu v Rusiji boljše godi, zahvaliti se ima ruskej vladi, ki drži poljske pane v jezevih rokavicah, znajoč, da so vselej gotovi spuntati se, akoravno bi lahko znali, da jih Rusi vselej lahko razmanejo v prah. Prepričan sem, da ko bi danes, po kakem koli slučaju, osoda spet postavila na noge poljskega „króla“, bi se prosti poljski narod z rokami in nogami odmahoval od take sreče.

Krutorogov.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 23. junija.

Zborovanje državnega zbora je odloženo do jeseni. Pred koncem včerajšnje seje je še dr. Menger stavil sledečo interpelacijo na ministra notranjih zadev: „Ali je ministerski predsednik s pozornostjo pregledal memorandum, katerega mu je izročilo Ljubljansko občinsko zastopstvo in objavil Ljubljanski oficijalni časnik? Kako misli pojasniti nasprotja mej njegovimi izjavami z 18. t. m. ter nazori in trditvami, ki so navedene v tem memorandumu“. Ker se je zasedanje prej končalo, predno je Taaffe odgovoril, čakal bode Menger odgovora do jeseni. — Baron Schwegel je pa izročil znani memorandum kranjskih nemškutarjev o Ljubljanskih neredih grofu Taaffeju.

Spodnjeavstrijska odvetniška zbornica je sklenila prošnjo na državni zbor, da bi se namestila policijska naredba z 20. aprila 1854, ki se nikakor ne strinja z ustavnim življenjem, z rednimi zakoni. Hoče se celo ta naredba rabiti proti odvetnikom radi njih izjav pri zagovarjanji, zategadelj je odvetniška zbornica videla potrebo, da bi se vendar jedenkrat ta stvar zakonito uredila in naredil konec samovoljnosti nekaterih eksekutivnih organov. Ta policijska naredba se pa tudi ne ujema povsem z osnovnimi državnimi zakoni.

Ogerski opozicijski poslanec Ludovik Mocsaý, ki je ob svojem času imel v državnem zboru govor proti zatiranju nemadarskih narodnostij, kateri je vzbudil veliko pozornost, izdal je sedaj knjižuro, v kateri pojasnjuje svoje nazore. Ker ni moč pomadjariti vseh nemadarskih narodnostij, misli on, je treba njim pustiti, da se svobodno razvijajo. Po

LISTEK.

Andrej Kólosov.

(Ruski spisal I. S. Turgenev, preložil Osamélec.)
(Konec.)

Jaz pripadam čislú ljudij, ki radi premišljujejo o lastnih občutkih, dasi sam ne morem trpeti takih ljudij. Vsled tega sem po prvem ognji srčne radosti, takoj začel različne stvari premišljati. Odšedši pol vrste od doma upokojenega poročnika, zaglal sem čepico v zrak in zakričal: „urá!“ A dokler sem se motal po dolgih in krivih ulicah Moskve, spremenile so se malo moje misli. Razne, precej grde sumnje vselile so se mi v dušo. Spomnil sem se svojega pogovora z Ivanom Semeničem o ženitvi v obče . . . In nehoté dejal sem polglasno: „Kako se je izogibal stari lisjak!“ . . . Res, neprestano sem trdil: „a zato je Bara moja!“ . . . In prvič ta „a . . .“ oh ta a! . . . in drugič besede: „Bara moja!“ vzbujali neso v meni globoke, burne radosti, temveč neko veliko, samoljubno navdušenje . . . Ako bi mi bila Bara rekla, da me ne ljubi, udal bi se bil bes-

neči strasti, dobivši pa njeno soglasje, podoben sem bil človeku, ki je dejal gostu: „bodite kakor doma“ in gost se jame v istini obnašati v njegovi sobi, kakor na svojem domu. „Če je ona ljubila Kólosova,“ mislil sem: „kako je to, da je ona toli brzo soglasila? Očividno je, ona bi se rada omožila s kom . . . A kaj to? tem bolje zame . . .“ Lejte s kakimi tožnimi in čudnimi občutki sem prestopil prag svojega doma. Ali se vam, gospoda, moja povest zdi morebiti neresnična? Ne vem, je li podobna istini, a vem, da je vse, kar sem vam povedal popolna in gola resnica. Sicer preživel sem ves tisti dan v mrzlični veselosti, govoril samemu sebi, da prosto nisem vreden take sreče; a drugo jutro . . .

Čudovita stvar — sanje! One ne obnavljajo samo telesa, one obnavljajo na nekak natin dušo, vodijo jo v prvobitno prostost in estestvenost. Mej dnevom posrečilo se vam je, da ste sami sebe go-ljufali, slepili se z lažjo, z lažnjivimi mislimi . . . sanje s svojim hladnim valom zmijejo vse to malo blato in zbudivši se, zmožni ste vsaj nekoliko trenotkov, da razumete in ljubite resnico. Izbudil sem

se in premišljuje o včerajšnjem dnevi, čutil sem neko bojazen . . . bilo mi je, kakor da bi se sramoval vseh svojih razkritij. Z nevoljnim nepokojem mislil sem o današnjem obisku, ob objasnjenji z Ivanom Semeničem . . . Ta nemir bil je mučen in tesneč; podoben bil je nemiru zajca, ki sliši lajanje preganjalcev in mora konečno bežati iz rojstnega gozda na plano . . . na planem pa ga čakajo zobati brzi psi . . . Čemu sem se trafil! ponavljal sem tudi kakor včeraj, a že v popolnem drugem smislu. Pomnim — ta strašna razlika mej včerajšnjim in današnjim dnevom porazila je mene samega; prvokrat umel sem tedaj, da se v človeškem življenji skrivajo tajne — čudne tajne . . . Z otročjim začudenjem gledal sem v ta novi, nefantastiški, istiniti svet. Z besedo „istinitost“ razumevajo mnogi besedo „ničevost“. Morebiti, da je to isto; a priznati moram, da me je prvi pojav istinitosti globoko pretresel, prestrašil, porazil . . .

Kake glasne besede vsled neizplesavše se ljubezni, da govorim z Gogoljem! . . . Vračam se k svoji povesti. V teku tistega jutra preveril sem se zopet, da sem najblaženejši izmej smrtnih ljudij.

njegovih mislih je tudi Nemadjar lahko dober Oger. Žalibog, da ni upanja, da bi se Mocsaży-jevi nazori razširili mej Madjarji.

Vnanje države.

Dozdaj se je sploh mislilo, da je bavarski kralj prav iz lastnega nagiba bil ponudil pruskemu kralju nemško cesarsko krono. Sedaj, ko je kralj umrl, pa pšejo razni listi, da temu ni bilo tako. „Dresd. Nachr.“ so izvedele, kakor pravijo iz gotovega vira, da dolgo neso mogli pregovoriti k temu sklepu kralja Ludovika II. Ni bilo zadosti, da so mu od več strani pravili, da pruski kralj ne vsprejme nemške krone drugače, kakor če mu jo ponudi kdo izmed nemških knezov, in da se spodobi, da to stori bavarski kralj, ker je vladar za Prusijo največje nemške države. Še le potem, ko je zvedel, da bode kralj saksonski ponudil krono pruskemu kralju, ako je on neče, se je udal „Allg. Ztg.“ pa vé povedati, da je kralj zadnja leta jako sovražil Hohenzollerce.

Govori se o raznih premembah v **bolgarskem** ministerstvu. Dr. Stranskega nekda mislijo poklicati v ministerstvo za ministra vnanjih zadev, kajti Canov ni nič kaj priljubljen pri narodu, ker je sklepal bolgarsko-turško sporazumljenje. Dr. Stransky ni prijazen Rusiji, zategadelj knez še premišluje, ali bi ga poklical ali ne, da bi se preveč ne zameril Rusom, ki le iščejo povoda, da bi z vojno silo posegli v bolgarske zadeve. — Kakor se v „N. fr. Pr.“ piše iz Carigrada, je knezov prestolni govor nepovoljno dirnal turške vladne kroge. Nevoljni so, da knez ni omenjal Bolgarije in Vzhodne Rumelije, ampak le bolgarski narod to- in onostran Balkana, ter je unijo imenoval že fait accompli. Tudi s tem neso Turki zadovoljni, da so vzhodnorumelijski poslanci prisegli na bolgarsko ustavo, četudi sami ne vedó, na kaj naj bi Vzhodnorumeliji prisekali, ko vzhodnorumelijski upravnik še ni pregledan. Najbolj je pa Turke razdražilo, da Bolgarija hoče graditi železnico Jamboli-Burgas. Ta železnica bode Turčiji v škodo. Mnogo blaga se bode po tej železnici zvozilo naravnost k morji, ki bi se sicer po železnici Dedegač-Plovdiv-Carigrad. Trgovina v Burgasu bode jela naraščati, v Carigradu pa padati. Nadejajo se še v Carigradu, da noben podjetnik ne bode hotel te proge graditi tako po ceni, kakor želi bolgarska vlada.

Italijanski list „Perseveranza“, kateri ima zveze z vnanjim ministerstvom, ve povedati, da **Rusija** zbira vojske v Besarabiji. Ta list izraža bojazen, da Rusi morda mislijo na armenski strani v Aziji napasti Turčijo. Razni listi so že mnogo pisali o zbiranju ruskih čet, pa se je vselej pokazalo, da so dotične vesti bile izmišljene, najbrž je vest italijanskega oficijoznega listi ravno taka časniška raca, ki pa obrača nase nekoliko več pozornosti baš zategadelj, ker jo je objavil v oficijozus.

Turška oblastva so zasledila, da grški agitatorji po Albaniji agitujejo za združenje z Grško. Vlada je naročila zategadelj Solejmanu paši, ki je nesel v Cetinje črnogorskemu knezu Nikolaju Nišan-Intijaski red, da naj pojde v Skader, in tam začne preiskavo o teh velikogrških agitacijah.

Ko bode sklenena trgovska pogodba s Francijo, odstopil bode nekda **rumunski** minister vnanjih zadev Pherekye. Njegov naslednik bode Campineanu. Ta premena v ministerstvu ne bo imela dosti političnega pomena, k večjemu če se bodo zopet začela pogajanja o obnovljenji trgovske pogodbe z Avstrijo.

V **francoskem** senatu je sedaj debata o iztiranju princev. Proti iztiranju sta že govorila republikanec Jules Simon in Leon Renault. Poslednji je trdil, da sedaj ne gre za vprašanje „princi ali republika“, ampak za vprašanje „republika ali revolucija“. Jules Simon pa vidi nevarnost za republiko le v komunizmu, ne pa v princih. Za iztiranje je govoril Clameraron. Dokazoval je, da za prince ne veljajo isti zakoni, kakor za druge državljane.

Zborovanje **angleškega** parlamenta konča se v petek. V soboto bode pa parlament razpuščen. Volitve se nekda že začno 30. junija.

Dopisi.

Od beneške meje 20. junija. (Upe-ljujmo **cirilico**!) „Soča“ je pisala v svojej 24. številki, kako dobro je služila slovenščina bivšemu ministru Pinotu, ko je prišel v uradno dotiko z bratskim nam narodom **ruskim**. Čitateljem svojim je dokazala z ono dogodbico, da se z slovenskim jezikom pride lahko daleč po svetu, da! polovico Evrope in velikanske Azije bi skoro obh-dil izključno le z milim nam jezikom slovenskim. Sto milijonov že štejejo Slovani, — in vender moremo s primerno lahkoto občevati drug z drugim, jedino le z domačim jezikom!

Ista „Soča“ je izrazila tudi obžalovanje: da smo si Slovani nejedini v — — pisavi, da se v govoru lahko sicer umejamo, a da ne znamo brati pisave najogromnejšega števila Slovanov, da naš narod ne pozna — — **cirilice**!

Vedno in vedno nam bijejo na uho prekrasne, zlata vredne besede: „Slovani, spoznavajmo se, približujmo se, družimo se!“ Žal! da so to največkrat le puhle fraze, — ker dejanski se stori le malo, malo, kar je skoro toliko, kakor: nič, najgorostnejši **nič**!

Najslavnejši naš vseslovan **Majar** je umel one besede vse drugače! Izvrstnej svojej knjigi „Sveta brata Ciril in Metod“, kojo nam je lansko leto podala slavna Mohorjeva družba, dodal je tudi tiskana slova cirilice, a za vajo v čitanji še očenaš in jedno pesen. S tisočletnico Metodove smrti smemo šteti novo dobo v zgodovini književnosti naše: dobo upeljave cirilske pisave. Kar je veleslavni naš starosta Majar pričel to naj bi nadaljevali vsi naši časniki!!

Lastniki, uredniki slovenskih časnikov, poslušajte glas upijočega „ob meji beneški“ ter upeljite v majhnem, skromnem delu cirilsko slovo! Uverjen sem, da Vam bo s prva vsa inteligencija slovenska hvaležna, a v bodočnosti ves narod, mila nam domovina! Par besed o tej velevažnej zadevi!

V moje največje veselje sem mnogokrat opazil, kako se je marsikak prost človek, mož, mladenič in tudi „mladenič“ prizadeval: da bi prečital „očenaš“ in pesen „Къ части св. Църквы и Методъ“ v žegori omenjanej knjigi. Marsikdo, ki vzame v roke tako knjigo, zadene nevede ob cirilska slova, kojih ne ume, kakor sploh ne ume na prvi pogled kakega rebusa, logogrifa in kar je sploh blaga jednake baže. In koliko časa se ne muči marsikdo, da bi rešil tako zadano nalogo, rebus, logogrif?! Cirilska slova pa bi mu ne delala tolike preglavice! Kaj naj bi se tedaj storilo, da bi se doseglo namen? Prav lahko!

Dva leposlovna lista imamo! Ta dva naj bi prva počela in to na prav lehak način, kar ne bode nikogar motilo: S prihodnjo številko začneta drugo polovico tekočega leta. To novo polovico pa naj bi počela nekako svečano: Naročnike svoje naj bi razveselila najpreje s tiskanimi cirilskimi slovi; v vsakej številki pa naj bi bila po jedna pesem, ali še kaka druga

malenkost — natisnena s cirilico, kakor je začel hrvatski „Vienac.“

Mnogim, ki bi imeli sicer veselje do cirilice, a neso imeli do sedaj nikake prilike, (ker bi se morali učiti srbski), vsem tem se podaje s tem prelepa prilika: da zadovolé tej svojej želji. Premnogo njih pa se nauči cirilice: iz same radovednosti, kaj neki se pripoveduje v onem cirilskem oddelku; drugi pa: kakor bi iz dolgega časa uganjevali kako zadano nalogo, kojih so moderni listi polni, kar je dokaz: da ugaja čitajočemu občinstvu!

Politični naši časniki pa naj bi potem polagoma kak cel oddelek, recimo: domače vesti, natisnili v cirilici! Če bi v ta smoter priskočila na pomoč še „družba sv. Mohora,“ (ki bi lahko male povestice, pesni itd. natisnila cirilskimi slovi), tedaj sem gotov, da dosežemo v malih letih: da bode večina čitajočega občinstva dobro poznala cirilico. „Učiteljskim okrajnim konferencam“ pa bi ne bilo težko skleniti: da se v viših berilih odloči primeren prostor tudi cirilici. Sedaj bi kaj tacega visoka in skrbljiva naša vlada ne dovolila, a početi mora naše časnikarstvo, na kar se vlada ne bo smela upirati! Ljudstvo samo jo bo zahtevalo!

„Slovanu“ pa bi bila to nekaka priprava na „rusko“ slovnico, kojo že res težko pričakujemo! Se ve, da bi morala naša leposlovna lista podati prva tudi „tiskana“ slova in par let v svojej prvej številki iznova ponatisniti „tiskana“ in pisana slova cirilska, da bi jih imeli pri roci vsi novi naročniki.

Upam, da nesem govoril zaman! Upam, da nas vsaj leposlovna naša lista razveselita že prihodnjič z azbuko in s primernim, kratkim cirilskim berilom! Tudi „Slovenski Narod“ naj bi koj prepuštil skromen prostorček, kjer naj bi se dan za dnem gojila cirilica, na čast in slavo blagovestnikom.

Kake koristi pa bi imeli od tega?

Gosp. Podgornik je v „Parlamentär-u“ na dolgo in široko, a vseskozi korenito pisal o tej zadevi. Da smo ohranili Slovenci od Metodovih časov v cerkvi slovenski jezik in cirilico, nikoli bi se ne potujčili celi rodovi, nikoli ne bi izgubili celih dolin, a ob bregovih marsikdoje reke bi se še vedno razlegala slovenska beseda, kjer se danes tako oblastno šopiri tujščina!! Da smo ostali vsaj v pisavi tesno priklopljeni drugim Slovanom, nikoli ne bi objokovali tolicege renegatstva, ker duševno izobrazbo bi veliko več iskali pri sedaj nam skoro tujih bratih! naše oči bi veliko zaupneje povzdigovali k njim, od njih bi pričakovali — — pomoči, rešitve, Saj nam je prijatelj Kretanov povedal: kako ponosen je pristen Srbin na svojo cirilico! Prav tako bi bili mi! Srbščina, bolgarščina in ruščina bi nam ne bile več tako tuje, — in tam bi pogosteje iskali daljne izobrazbe, — kar nam podaja v glavnem sedaj jedino le švabščina, ki napolni marsikoga s tujim nam duhom švabskim!

Da gojimo pri nas cirilico, tako bi se veliko več izobraženih Slovencev učilo ruskega srbskega ali pa bolgarskega jezika: kajti jedna težava! — čitanje — bila bi odstranjena. Nikdo mi ne bode oporekal, če rečem: da je treba precej časa in vaje, predno se doseže gladko čitanje. Pisati, se lahko vsak nauči v dveh dneh, in to celo prav gladko.

Šel sem na kmete k Ivanu Semenču. Vsprejel me je jako radostno; hotel je iti k sosedu, a jaz sam sem ga ustavil. Bal sem se, da bi ostal sam z Baro. Oni večer prešel je veselo, a ne poživljajoče. Bara bila ni niti to, niti to, niti ljubeznjiva, niti otožna... ni lepa, ni grda. Gledal sem jo, kakor govoré filozofi, z objektivnim očesom, to je, kakor gleda sit človek jedila. Našel sem, da so njene roke malo rudeče. Sicer je včasih kri v meni zavrela in jaz podajal sem se, gledajoč jo, drugim sanjam in mislim. Davno sem opravil ženitev in zdaj čutil sem, da živeva že zakonsko življenje... da najini duši že sestavljata jedno krasno celoto, pripadati druga drugi in vsled tega skrbiti, da si poiščeta vsaka za se posebno pot.

„Kaj je? ali ste že govorili z očetom?“ vprašala me je Bara, ko sva bila sama. To vprašanje mi je strašno malo ugajalo... mislil sem sam s seboj: „bolestno se izvolite mučiti, Barbara Ivanovna.“ — „Ne še,“ odgovoril sem precej suho, — „a govoril bom.“ V obče občeval sem z njo nekoliko malomarno. Ne glede na svoj obet, rekel nisem Ivanu Semenču nič gotovega. Odhajaje stisnil

sem mu značilno roko in mu rekel, da moram z njim govoriti... to je bilo vse... — „Z Bogom!“ dejal sem Bari. — „Na svidanje!“ dejala je ona.

Ne bom vas dolgo mučil, gospoda; bojim se, da bi ne zlorabil vašega potrpljenja... Tega svidanja ni bilo. Nikdar več se nisem vrnil k Ivanu Semenču. Res je, da prvi dnovi moje radovoljne ločitve od Bare niso prešli brez solz, ukorov in razburjenosti; sam sem se prestrašil, da tako hitro vene moja ljubav; dvajsetkrat pripravil sem se, da dojdem k njej, živo predstavljal sem si njeno začudenje, gorje in bolest, a — nisem se vrnil k Ivanu Semenču. Na skrivnem prosil sem je odpustčenja, na skrivnem padal sem pred njo na kolena, uverjal jo o svojem globokem kesanju — in ko sem jedenkrat srečal na ulici devojk, nekoliko njej podobno, spustil sem se v beg, ne da bi se ozrl, in se odahnil stoprav v konditoriji za peto peresno pasteto. Beseda „jutri“ izmišljena je za neodločne ljudi in za otroke; jaz pokojil sem se kakor otrok s to čarobno besedo. „Jutri pojdem gotovo k njej“ govoril sem samemu sebi, in izvrstno sem jedel in spal

danes. Začel sem mnogo bolje misliti o Kolosovu kakor o Bari... povsodi in vedno gledal sem pred seboj njegov odkriti, smeli, brezskrbni obraz. Jel sem znova zahajati k njemu. Vsprejemal me je kakor poprej. A kako globoko sem čutil njegovo vzvišenost nad menoj! Kako smešno so se mi zdele vse moje spletke: moja otožna zamišljenost v časi zveze Kolosova z Baro, moja velikodušna odločnost, da jih znova zbližim, moja pričakovanja, moje radosti, moj kes!... Jaz doigral sem navadno, kričečo, raztegneno komedijo, on pa je take priprosto, tako dobro preživel ta čas... Rekli bode: „kaj je tu čudnega: vaš Kolosov zaljubil se je v devojk, potem jo je razljubil in ostavil... In to zgodilo se je z vsemi...“ To je res; a kdo izmed nas je bil v stanu v jednom trenutku ločiti se s svojo prošlostjo? Kdo, recite, kdo se ne boji očitani, ne rečem očitani ženske... očitani prvega norca? Kdo iz nas ni gojil želje ponašati se z velikodušjem, ter samoljubivo poigrati si z drugim, udanim srcem? Slednjič, kdo iz nas se v sili protivi malemu samoljubju — malim dobrim čustvom: sožaljenju in kesanju?... O, gospoda, človek, ki se razstaja

Slovenščina pa se da kaj lepo pisati s cirilskimi črkami — in čitaš le to, kar je pisano. Se ve, da bi v enakem slučaju trebalo morda naš tolikovrstni „e“ s cirilico prav posebno izraževati, kar naj bi večaki določili!!

Kaj je bil namen mojih vrstic?

Da bi se počasi in počasi udomačila pri nas tudi cirilica, ter bi vsak izobražen Slovenec poznal obe. Koliko bi nam pa še-le utegnila koristiti, to bi pokazala prav gotovo — — bolja bodočnost, po kojoj sedaj zastoj, a toli željno hrepenimo.

V tej zadevi nam bodi vzgled železni kancelar knez Bismarck sam, o katerem je znano, da ne vsprejme niti nemškega pisma, niti nemške knjige, če je z latinico pisano. Mi latinice sicer ne moremo in ne smemo zavreči, a dolžnost naša je, da poznamo in rabimo izvirno slovanski pravopis — cirilico.

Domače stvari.

— (Glavna obravnava proti „Slovenskemu Narodu“) vsled zatožbe c. kr. državnega pravdnštva bila je danes dopoldne ob 9. uri. Sodišču predsedoval je deželne sodnije predsednik g. Kočevar, votantje so bili deželne sodnije svetniki gg.: Pleschko, Ribitsch in Seitz, zapisnikar g. dr. Kladva. Državno pravdnštvo je zastopal državnega pravdnika namestnik g. Pajk, zatoženega urednika pa dr. Ivan Tavčar. Povod zatožbi bil je naslednji. Dne 12. aprila t. l. v št. 82 priobčili smo bili domačo stvar z naslovom „Bistriski Raswoscheg“, katero je c. kr. državno pravdnštvo zaplenilo. Drugi dan v št. 83 povedali smo v notici „Konfiskacija“, zakaj je bil naš list zaplenjen, ter izpustivši vse kritične opombe, dostavili, da je to isti Raswoscheg, katerega je okrožno sodišče v Celji na 6 tednov ječe obsodilo, pozneje pa pri novi obravnavi oprostilo. Tudi druga notica bila je zasežena in zaplenba od c. kr. deželnega kot tiskovnega sodišča potrjena. S tem pa stvar ni bila končana, kajti državno pravdnštvo bilo je mnenja, da je urednik Železnikar v notici „Konfiskacija“ zopet ponatisnil zaplenjeno notico „Bistriski Raswoscheg“ in s tem pregrešil se proti §. 24. tiskovnega zakona, ter v tem smislu napravilo zatožbo. — Pri današnji obravnavi prečital se je ves, precej obsežen akt, po končanem dokazilnem obravnavanju pa je državnega pravdnika namestnik g. Pajk poprijel besedo ter skušal dokazati, da je zatožba osnovana. Po kratkem ugovoru urednika Železnikarja, da dotična notica nikakor ni ponatis prve zaplenjene notice in da so tudi drugi listi priobčili isto notico, a neso bili zaplenjeni, je dr. Tavčar začel izvrstni svoj zagovor, ter stavek za stavkom dokazal, da je v inkriminovani notici povedana gola istina, da je druga notica od prve popolnem različna, da so izpuščeni baš oni stavki, ki so bili uzrok prvi konfiskaciji, da je zatožba neosnovana in se ne more opirati na §. 24. tisk. zak. Sodišče je po kratkem posvetovanju proglasilo razsodbo, da je urednik Železnikar zatožbe oproščen, ker se druga notica ne more zmatrati za ponatis prve, ker takrat, ko se je dotična notica tiskala, prva konfiskacija še ni bila potrjena, torej urednik ni mogel znati, zakaj in zaradi katerih stavkov je bil „Slovenski Na-

z žensko, kojoj je nekda ljubil, v onem grenkem in velikem trenutku, ko nevoljno spozna, da njegovo srce ni vse, ni popolno prošino z njo, tak človek, verujte mi, razume boljše in globlje svetost ljubezni, kakor oni malodušni ljudje, ki skušajo vsled dolgega časa, vsled slabosti nadalje igrati na poluraztrganih strunah svojih velih in čutečih src! V začetku povesti sem vam rekel, da smo vsi imenovali Andreja Kolosova nenavadnega človeka. In če se jasen, prost pogled v življenje, če se odsotnost vsake fraze v mladem človeku imenovati nenavadna stvar, zaslužil je Kolosov dano mu ime. V gotovih letih — biti naraven — znači biti nenavaden. Sicer pa je čas, da končam. Zahvaljujem se vam za zanimanje... Da! pozabil sem vam povedati, da sem tri mesece po svojem poslednjem obisku, srečal starega prekanjenca Ivana Semeniča. Jaz seveda skušal sem neopažno in hitro se splaziti mimo njega, a vendar nesem mogel, da bi ne bil slišal sledečih, jezno izrečenih besed: „dà, dà, so že taki sleparji!“

— A kaj zgodilo se je z Baro? vprašal je nekdo.

— Ne vem, odgovoril je pripovedovalec.

Vsi smo vstali ter se razšli.

rod“ zaplenjen. Državnega pravdnštva zastopnik prijavil je ničnosti pritožbo.

— (Ugovorne obravnave „Slovenskega Naroda“) zaradi konfiskacije članka „Velikonemške demonstracije — v Ljubljani,“ potem konfiskacije domačih stvari „Roka, roko umiva, obe pa obraz“ in „Deutsche Wacht“ bile so tudi danes dopoldne. Dr. Tavčar, kot zastopnik „Slovenskega Naroda“ je jako zgovorno dokazoval, da zaplenbe neso bile osnovane, a sodišče bilo je nasprotnega mnenja in zavrnilo je vse tri ugovore.

— (Imenovanje.) Davkar g. Matej Furlan in glavne davkarije kontrolor g. Andrej Antončič imenovana sta glavna davkarja v območji finančnega ravnateljstva v Ljubljani.

— (Naš rojak Fran Gerbic), profesor na konservatoriji v Levovu, preselil se bode stalno v Ljubljano kot učitelj „Glasbene Matice“. Ker je g. Gerbic po vsem Slovenskem in Hrvatskem znan kot izvrsten pevec, skladatelj in je sploh v glasbi kot absolviran konservatorist merodaven veščak, moramo „Glasbeni Matici“ na tej novi izredni pridobitvi le čestitati.

— („Tagespost“) je iz „Dnevnika Varšavskega“ povzela debelo raco o pravoslavni propagandi mej avstrijskimi Slovani. Graška tetka ve celó, da je že več katoliških duhovnov slovenske narodnosti za to idejo pridobljenih. Sodbo o takih noticah prepuščamo čitateljem.

— (Sokol Ljubljanski) napravi v nedeljo dne 27. t. m. populudanski izlet v Lavrico.

— (Dnevni red javni seji Ljubljanskega mestnega odbora) v petek 25. dan junija 1886. leta ob 6. uri zvečer v mestni dvorani. I. Naznanila prvosedstva. II. Poročilo ravnateljstva mestnemu užitninskemu zakupu o dopisu odbora oziroma pododbora, izvoljenega v poslanski zbornici državnega zbora glede reforme užitnine. III. Finančnega odseka poročilo; a) o prošnji Dunajske velike poljedelske šole za podporo ubožnim učencem; b) o prošnji stavb. podjetnika Antona Lončariča glede oproščenja od tlakovine, oziroma nje znižanja za dovažanje gradiva obrežnemu zidu ob Ljubljanci; c) o kupnih ponudbah za mestno hišico št. 19. pred prulami; č) o kupni ponudbi za mestno močvirsko zemljišče v „purgarskih delih.“ IV. Šolskega odseka poročilo o vis. c. kr. deželne vlade dopisu intimujočem vis. c. kr. ministerstvu za notranje zadeve razsodbo glede podpore nemški deški ljudski šoli iz rezervnega fonda kranjske hranilnice. V. Poročilo odseka za olupšavo mesta o ulogi drsalnega društva glede podaljšanja najema o drsališči in napravi stalnega bazarja na dotičnem travniku o poletninskem času. VI. Samostalni nasvet mestnega odbornika prof. Toma Zupana: naj se naredi trottoir iz kamenitih plošč po obeh straneh sv. Petra ceste in sicer od frančiškanske pa do sv. Petva cerkve, ali za letos vsaj do mesarskega mostu. VII. Samostalni nasvet podžupana V. Petričiča o prenapredbi preselitvenega reda za mestno občino Ljubljansko. VIII. Samostalni nasvet mestnega odbornika ces. svetnika Ivana Murnika, naj se vis. c. kr. trgovinskemu ministerstvu pošlje prošnja za razširjenje železničnih delavnic na tukajšnjem državnem kolidvoru. Potem tajna seja.

— (Letno poročilo I. Ljubljanskega društva za podporo in oskrbljevanje bolnih in onemoglih) za dvajseto društveno leto je ravnokar izšlo. Iz poročila je razvidno, da je društvo dvajset let sicer tiho pa vedno goreče delovalo in spolnovalo svojo plemenito in človekoljubno namero; to je za društvu častno, ter se more toliko zadovoljneje ozirati na pretečeni čas svojega delovanja tudi zato, ker je zraven raznih vmesnih dogodkov in pri mnogih svojih drugih nalogah v prav rednih razmerah in z nado, da bode v prihodnje uspešno delovalo, nastopi 21. leto svojega obstanka. Vidi se, da je imovina društvena prva leta naravno hitro naraščala; potem pa je, izvzemši posebno ugodnega leta 1879., sicer po večkratnem omahovanju v vsem precej stalna. To je gotovo veselo, posebno, če se premisli, da se v teku časa, ker ni drugače mogoče, od društva tudi sploh več zahteva in ker je pri uplivu toliko drugih društev temu društvu vedno težavnejši, da bi se mu prejemi bolje množili. S številom društevnikov zelo vzporedna je tudi vsota letnih doneskov, mej tem, ko podpore, izvzemši v nepravilnih letih 1878. in 1880., enakomerno prihajajo društvu in se gotovo tudi prihodnja leta ne bodo zmanjšala. Da se bodo prejemi in troški na korist društvu ujemali in da se bode

društvena imovina kar moč malo izdajala, treba se bode pred vsem ozirati na pglavitno društveno namero — na podporo v boleznih — in da se bodo hiralci podpirali le po tem, kolikor je društvu mogoče, in da se bodo dalje in dalje nabirali izvanredni doneski. Kar se še posebno vlnskega minulega društvenega leta tiče, kakor o gospodarstvu kažejo številke v pregledu, mora se reči, da je bilo ugodno; imovina društvena se je zdatno pomnožila. Mej prejemi v pretečenem letu je tudi vsota 400 gl., ki si jo je društvo pridobilo z napravo javne tombole vzajemno z domoljubno družbo gospá. Društvo ima tedaj prijetno dolžnost, da se vsem, ki so tej napravi kaj pripomogli, pristrčno zahvaljuje — posebno vsem spoštovanim kupčijskim lastnikom, ki so tablice prodajali, slavni prostovoljni požarni brambí, časopisom Ljubljanskim, ki so to stvar priporočevali in vsem udom izvrševalnega odbora, pri katerem sta bila zraven raznih udov vodstva tudi gospoda Fran Drenik in Karol Karinger. Kakor vsako leto se v imenu društva tudi zahvaljujemo slavni kranjski hranilnici, gospodoma Klein-u in Kovač-u in gospodu R. Milic-u, kateri so tiskali za društvo, kakor tudi gospodom lekarničarjem, ki so zdravila ceneje dajali. Tudi se hvaležno spominjamo umrlega gospoda Martina Dolenca, kateri je društvu podelil 44 gl. Še jedenkrat, kakor poprej rečeno, more se društvo zadovoljno ozirati na svoje delovanje v dozdanih dvajsetih letih. Akoravno se ni izpolnilo marsikatero daljno pričakovanje, se je vendar po malih doneskih posameznikov z združeno močjo in z hvalno podporo velikodušnih dobrotnikov v dvajsetih letih mnogo plemenitega storilo in znatne vsote več nego 19.000 gl. darovalo vzvišenim društvenim nameram ter v britkih revah in hudih dneh pri boleznih in o smrti dragih družinskih očetov in mater bolečine hladilo. Pri vsem tem se je tudi še posrečilo, da se je prihranilo glavnice blizu do 4700 gl., s katero se more mirneje gledati tudi v neugodnejše čase in društveniki se lahko nadejajo, da jih bode društvo v vsakem oziru zadovoljevalo. In tako naše društvo, najstareje te vrste v Ljubljani, na koncu dvajsetega leta njegovega delovanja vsem plemenitim človekoljubom posebno toplo in živo priporočamo. Kakor do zdaj, tako se bode tudi zanaprej posvečevalo človekoljubnim nameram. Naj bi to društvo z božjo pomočjo na koncu prihodnjih drugih deset let ravno tako še neskaljeno živelo in daljne blažene uspehe obetalo. — Dohodkov je imelo društvo pretečeno 1885. leto 2398 gl. 92 kr., kateri so se do 55 gl. 91 kr., ki so ostali v blagajnici, izdali. Za podporo udom izdalo se je 921 gl. 50 kr., za pogrebe 80 gl. itd. Udov šteje društvo 163. Ker zadnji občni zbor zaradi premalega števila udov ni bil sklepčen, bode prihodnji občni zbor v nedeljo 4. julija ob 11. uri v magistratni dvorani.

— (Slovanska Čitalnica v Trstu) osnuje v proslavo petindvajsetletnice svojega obstanka v soboto v 26. dan junija v društvenem vrtu koncert z naslednjim vspešnim: 1. Amb. Thomas: Overture k operi „Mignon“, svira voj. godba. — 2. R. Wagner: „Einzug der Götter in Walhall“ iz drame „Das Rheingold“, svira voj. godba. — 3. A. Nedved: „Vojaci na poti“, zbor. — 4. Slavnostni govor, govori g. V. Dolenc. — 5. Nicolai: Cavatina iz opere „Il Templario“, svira vojaška godba. — 6. F. S. Vilhar: „Naša zvezda“, zbor s tenorsolo. — 7. Schubert: „Der Wanderer“, svira vojaška godba. — 8. Iv. pl. Zajc: „Večer na Savi“, zbor s spremljevanjem vojaške godbe. — 9. Donizetti: Duett iz opere „Linda di Chamounix“, svira vojaška godba. — 10. Horny: Potpourri jugoslovanskih narodnih pesmi. — Po dovršenem koncertu bode ples. — Začetek ob 9. uri zvečer. — Pri besedi svira godba c. kr. pešpolka št. 61. pod osobnim vodstvom kapelnika g. Sommerja. Po prijaznosti sodelujejo s Čitalničnim pevskim zborom pevec „delavskega podpornega društva“. Pevovodja gosp. Srečko Bartelj. — Opomnja: Ako bi bilo vreme neugodno, preloži se koncert na ponedeljek 28. t. m. Kdor želi upeljati gosta, naj blagovoli ga javiti odboru do 24. t. m.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Pariz 23. junija. Uradni list objavlja zakon o iztiranju princev. Grof Pariški in njegov sin odpotujeta jutri na Angleško. Jutri dopoldne bodeta še prijatelje vsprejemala. Vojvoda Aumalski odpotoval včeraj v Eu. Princ Napoleon odpotuje danes v Ženevo (Genf), princ Viktor v Bruselj. Misli se, da se ne

bode izdal noben manifest, mogoče pa je, da bodo pristaši Viktorjevi na severnem kolodvoru uprizorili kako manifestacijo.

Pariz 22. junija. V senatu posvetovanje o zakonu o iztiranju princev. Ko je Marion govoril v jakobinskem zmlu in Bardoux pobijal predlog z načeli od l. 1789, ponavljal je Freycinet razloge, katere je že prej v zbornici razvijal, izjavljajoč, da nobena vlada poleg sebe druge vlade trpeti ne more. Zahtevajoč popolno odgovornost za predlog, zavrnil je očitane, da se je intransigentom udal, ter konstatoval, da se je povsod ohranil mir, celo v Decazeville-u, kjer se je bilo bati nemirov, kakor v Belgiji in na Angleškem. Nasproti republikanskim senatorjem, ki so bili proti predlogi, poudarjal je višji interes republike in potrebo, da se zedinijo vsi republikanci. Potem vsprejel se je prvi član s 137 proti 122 glasom. Naposled se je v tajnem glasovanju ves zakon o iztiranju s 141 proti 107 glasom odobril. (Odobranje na levici.)

Peterburg 22. junija. Car dojde po manévrih v Litvi za nekaj dni v Varšavo, torej ni nemogoče, da se snideta s cesarjem Franom Josipom, ki bode istodobno pri manévrih v Galiciji.

Bukurešt 22. junija. Bliskovni vlak je včeraj blizu Hitile s tovornim vlakom vkupe trčil. Pod zdrobljenimi vozovi našli so več mrtvih in ranjenih.

Brindisi 22. junija. Kolera tukaj naša. Danes 17 oseb zbolelo, 2 umrli.

Zanesljivo zdravilno sredstvo. Osobe, ki boleha za želodčevim katarom in krčem, se hitro ozdravijo s pristnim „Moll-ovim Seidlitz-praškom“. Skatljica stane 1 gld. Vsak dan razpošilja po poštne povzetji A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 11 (20-4)

Poslano.

Nek Lah (?) prodaja vezane ponatisnene slovenske molitvenike, polne napak. Knjige vidijo se ljudem jako poceni — v resnici pa je največja sleparija, ki si jo le misliti moremo. Platnice so s slonovimi kostmi, ki pa v resnici ni drugega, kakor trd lakiran papir. Obreza ni pozlačena, ampak samo bronzirana, šivano je, da Bog pomaga; vse je tako narejeno, da knjiga ni v štirinajstih dneh za nobeno rabo. Sleparijo pospešujejo tudi žalibog nekateri kramarji s prodajo omenjenih knjig. Ali se to ne pravi, ljudem denar krasti? Torej pozor!

J. Bonač, knjigovez.

Tržne cene v Ljubljani

dné 23. junija t. l.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	682	Špeh povojen, kgr.	72
Bež,	520	Surovo maslo,	90
Jedmen,	455	Jajce, jedno	2
Oves,	325	Mleko, liter	8
Ajda,	406	Goveje meso, kgr.	64
Proso,	487	Telečje	52
Koruza,	487	Svinjsko	60
Krompir,	375	Koštrunovo	36
Leča,	10	Pišanec	45
Grah,	11	Golob	18
Fižol,	10	Seno, 100 kilo	294
Maslo, kgr.	1	Slama,	294
Mast,	68	Drva trda, 4 metr.	680
Špeh frišen,	64	„ mehka, „	410

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
22. junija.	7. zjutraj	729.06 mm.	12.6° C	sl. zah.	obl.	2.7 mm.
	2. pop.	730.11 mm.	19.2° C	brezv.	obl.	
	9. zvečer	732.33 mm.	13.4° C	brezv.	d. jas.	dežja.

Srednja temperatura 15.1°, za 3.3° pod normalom.

Dunajska borza

dné 23. junija t. l.

(Izvirno telegrafsko poročilo.)

Papirna renta	85 gld. 20	kr.
Srebrna renta	85	75
Zlata renta	116	95
5% marcna renta	102	—
Akcije narodne banke	876	—
Kreditne akcije	279	50
London	126	15
Srebro.	—	—
Napol.	9	94 1/2
C. kr. cekini	5	94
Nemške marke	61	95
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	131
Državne srečke iz l. 1864	100 gld.	168
Ogrska zlata renta 4%	105	85
Ogrska papirna renta 5%	94	65
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	20
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	117
Zemlj. obd. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	125	—
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	120	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	98	80
Kreditne srečke	100 gld.	176
Rudolfove srečke	10	18
Akcije anglo-avstr. banke	120	114
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	202	75

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Zahvala.

Jako potrti vsled bolezne izgube našega iskreno ljubljenega sina, oziroma brata, svaka in unuka, gospoda

ANTONA DEKLEVE,

privatnega uradnika,

čutimo se dolžne za nam tudi iz daljine došle tolažeče izjave pomilovanja, za lepe poslane vence vsem prijateljem in znancem izreči najiskrenejšo in najtoplejšo zahvalo.

V Gradci, dné 22. junija 1886.

(451)

Žalujoča rodbina.

(Prvi štajerski zavod za preskrbovanje pogrebov.)

V našem založništvu je izšla in se dobiva po vseh knjigotržnicah knjiga:

Kurzgefasste Geschichte Krains

mit besonderer Rücksicht auf Cultur-Entwicklung.

Von

August Dimitz.

10 pbl. v 8°.

Cena mehko vezani knjigi je 80 kr., elegantno v zlatem obrezu vezana stane 1 gld. 50 kr.

Čislani gospod pisatelj podaje nam v omenjeni knjigi pregledno in skupno, nič važnega prezirajočo, objektivno podobo povestnice naše ožje domovine, koja bode vsak domoljub gotovo kot dobro došlo in s veseljem marljivo prebiral.

Ig. pl. Kleinmayr & Fed. Bamberg

knjigotržnica

v Ljubljani na Kongresnem trgu.

(353—5)

Učenci,

ki želé priučiti se zidarskemu rokodelstvu, vsprejmejo se v stavbeni pisarni kranjske stavbene družbe.

(449—2)

Znižana ustopnina!

I. prostor 40 kr., II. prostor 20 kr.

Pod Tivolijem

Za Rudolfmannom

vidi se

največja in najlepša

MENAZARIJA

na svetu.

Prišla je s separatnim vlakom z 20 vozov. iz Trsta. V njej se vidi blizu 200 najredkejših eksotičnih živalij. Vsak dan ob 4 1/2. uri popoldne in ob 7 1/2. uri zvečer velika predstava z izučeniimi živalmi in krmljenje živali.

(433—2)

Ravnateljstvo.

Trgovski pomočnik,

kateri je izurjen v trgovini z mešaním blagom, slovenskega in nemškega jezika popolnem zmožen, ima dobra spričala, dobi službo pri Jakobu Dereani-ju, kupec v Žužemberku na Dolenjskem. Plača po pobotanju. (447—2)

Pekarija, krčma in stanovanje

v hiši št. 89 v Postojni se dá v najem. Ponudbe naj se pošljejo A. Kraigher-ju v Postojni. (379—4)

A. Krejči,

v Ljubljani.

Kongresni trg, na voglu gledališčne ulice.

priporoča svojo veliko zalogo vseh vrst modernih

klobukov in kap;

prejema tudi

kožuhovino in zimsko obleko

čez poletje v shranjevanje.

(199—14)

Išče se nevesta.

Mož v najboljših letih z lepim posestvom in dobro obrtnostjo v večjem kraju kranjske dežele išče si kacic 30 let staro družico življenja, katera bi imela vsaj 3000 gld. gotovega denarja. — Več se poizvê pri upravnistvu „Sloven kega Naroda“, kateremu naj se tudi pismene ponudbe pošiljajo v zaprtih listih z napisom „zakonska sreča“. (437—3)

Umetne

(50—41)

zobe in zobovja

ustavlja po najnovejšem ameriškanskem načinu brez vsakih bolečin ter opravlja plombovanja in vse zobne operacije

zobozdravnik A. Paichel,

poleg Hradskega mostu, I. nadstropje.

Kupujte srečke

pogrebne družstva

„Marijine bratovščine“.

Društvo Marijine bratovščine v Ljubljani napravi

DOBRODELNO LOTERIJO,

katero namen je

ustanovna zavetišča

„MARIJINEGA DOMA“.

kjer bodo imeli ostareli in onemogli ter zapuščeni ljudje zavetišče in vso oskrbnost brezplačno.

Ta loterija je z odlokom vis. c. kr. finančnega ministerstva dné 21. septembra 1885, št. 28.606, dovoljena.

Osnovana je na podlagi 50.000 srečk po 50 krajcarjev, ki bodo zadele 2000 dragocenih in vsakemu koristnih dobítkov v skupni vrednosti 5000 goldinarjev. Vsaka pet in dvajseta srečka gotovo zadene.

Srečkanje bo v Ljubljani 1. decembra 1886 v pričo vladnega zastopnika.

Srečke imajo na prodaj: Na Poljanski cesti: trgovka Marija Ojstris; na cesarja Josipa trgu: Urbasova trafika; v Špitalskih ulicah: Majerjeva trafika; na Mestnem trgu: trafika Svatek, trgovec Turk in zlatar Sparovic; na Starem trgu: trgovca Blaznik in Ribič; na Sv. Petra cesti: pri društvenem načelniku Regaliju, v brivnici Bukovnikovi in knjigovez Fr. Dežman; v Kolodvorskih ulicah: puškar Dimic; na Marjinem trgu: trgovec Bučar; v Slonovih ulicah: trafika Prosenčeva; v Šelenburgovih ulicah: trafika v Čitalnici; na Dunajski cesti: trafiki Bolé in Blaž ter trgovec s pohištvo Dogan; vrh tega mnogi poverjeniki družbe sv. Mohorja. (344—4)

Najfinejše

lake za kočije in pohištvo;

prav fini

jantarjev lak (Bernsteinlak) za sobna tla

ter različne lake za vsakovrstno porabo; zaloga od najimertnejših angleških tovarn pri

ADOLF-U HAUPTMANN-U,

v LJUBLJANI,

Šolski drevored in Slonove ulice.

(429—3)

VIZITNICE

v elegantnej obliki priporoča po ceni „Narodna Tiskarna“ v Ljubljani.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.